

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

5 sönd. i påsktiden

”Att växa i tro”

Hosea 11:1-4

1 Joh 4:10-16

Jh 16:5-11

Ps: 517, 28, 602, 752

Hur är det med tron? Och hur går det med växten? Har barnatron fått chansen att växa i takt med att du har vuxit? Eller har tron blivit som urvuxna barnkläder, som finns där men som inte riktigt passar?

Ibland finns det en risk att det blir så, vi utvecklas som människor, vi växer i kunskap och erfarenhet, men tron får inte samma möjlighet att hänga med.

Hur ska då tron växa? För att förstå det måste vi också förstå vad tro är. Tron är något som vi får. Vi får ta emot den precis som vi tar emot livet. Tron är inte något som vi gör för Gud, utan något som vi låter Gud göra för oss. Att tro på Gud är början till en tro på Jesus. Med honom får tron konturer. Tron på en avlägsen Gud är ju inte alltid så konkret, det kan bli en diffus tro om inte förpliktar. Men med Jesus blir det annorlunda, med honom blir tron påtaglig, tron blir en relation.

Om vi låter tro stavas relation, så blir inte tron i sig det viktigaste utan *vem* man tror på. Vem är det som är centrum och utgångspunkt i våra liv. Hur växer tron på Jesus, om det är fråga om en relation?

Just nu så växer det i rabatterna så det nästan syns från dag till dag. Men det finns ju vissa villkor för växandet. En växt behöver vara rotad i god jord, vidare behöver den ljus, näring och vatten. På samma sätt behöver vi vara rotade i Kristus. Vi behöver ta del av Guds ord och ledning och vi behöver andlig näring som vi kan få i nattvarden. I nattvardens bröd och vin får del av Kristus själv. Den första läsningen idag avslutas med orden: ”Jag böjde mig ner och gav dem att äta.” Det handlar om att Gud själv tar sig an Israels folk, han är som en förälder som böjer sig ner och tar hand om sitt barn. Och jag tycker det är en underbar bild av nattvarden. Gud böjer sig ner till oss, sänker sig till vår nivå. Han böjer sig ner och ger oss att äta.

Men om vi går till evangeliet så talar Jesus om att han ska lämna lärjungarna. Detta är den sista kvällen som han är tillsammans med dem och han försöker förbereda för dem vad som väntar dem. Han skall inte längre vara kvar hos dem. Och så menar han att det är för deras eget bästa som han gör det. I det läget så tror jag att de tolv hade svårt att förstå att det skulle vara för deras egen skull som han gav sig av.

Men nu är det dags för lärjungarnas tro att växa. Dittills hade de levt nära Jesus på ett konkret och bokstavligt plan. Den Gud som Israel hade trott på fick konturer i Jesus Kristus.

Lärjungarna kunde se honom. Men nu skulle seendet ersättas med tro. Att tro är ju som att se det osynliga.

Nu var det alltså dags för nästa steg. Nu när Jesus lämnar dem i konkret, fysisk gestalt så går tron in i en ny dimension. Nu blir Guds verk globalt. Så länge som Jesus var på jorden var Guds verk koncentrerad hos honom, i hans person och det som han gjorde. Men när han nu lämnar dem och sänder dem Anden, hjälparen, så kommer Guds verk inte ha några gränser eller vara bunden till tid och rum.

Anden kallas ju för Hjälparen, och vad vill han då hjälpa med. Vad ska han visa? Då är det intressant det Jesu säger: att Anden ska visa världen vad synd är, nämligen att man inte tror på Jesus. Det kan ju tyckas lite egendomligt. Är inte synd en hel katalog av andra saker som girighet, elakhet, själviskhet osv.

Ja, men om vi låter tro i första hand handla om relation, då blir detta begripligt. Synd är inte så mycket brott mot lagar och regler, synd är snarare brott med relationer. Och om tro är min relation till Kristus så förstår vi att själva ursynen är otro, att inte vilja ha med honom att göra. Allt det andra som vi kallar synd är egentligen bara symptom på detta.

Växandet i tron är något som pågår hela livet. Kanske har din tro varit svältfödd i perioder. Får den inte näring så förtvinar den, precis som en försummad krukväxt. Ger man den inte vatten så slokar den. Men ni har säkert erfarenhet av krukväxter som ni varit säkra på att de varit stendöda. Men när den äntligen får vatten så har den ändå rest sig och bladen blivit gröna och friska igen. Livet har hela tiden funnits där latent under ytan, och väntat på en möjlighet att få blomma ut.

När det gäller växande så vet vi också att det är något som tar tid. Planterar vi ett frö idag så händer det inte mycket den första tiden. Vi ser inte det som har börjat ske under ytan. Och när man tänker efter så är det de växter som växer långsammast som också blir djupast rotade och står sig bäst i tider av torka.

Men tron behöver näring, den behöver vårdas. Tron är inget som man kan klara av en gång för alla, det pågår hela livet. När det gäller att växa i tro så kommer vi aldrig ha växt färdigt.